

Preken ved åpningsgudstjenesten for Kirkemøtet 2004 i Bodø domkirke 15. november

ved domprost Tor B. Jørgensen

[Tekster fra siste søndag i kirkeåret: Jes 51.11-15; Åp 22,12-17]

Vi er på veg mot siste søndag i kirkeåret.

De to tekstene vi har lest hører kommende søndag til.

Det er en søndag som handler om dommen –
og om Jesu gjenkomst.

Det er ikke noe fremmed tema når en samles til kirkemøte under mottoet:
en bekjennende kirke.

Jesu gjenkomst hører bekjennelsen til.

Kirken har et mål –

knyttet til tiden / til det forunderlige tidspunkt da tid skal gå over i evighet

Derfor er kirken underveis.

Den er på vandring - pilegrimsvandring

Den er på seilas burde vi kanskje heller si her nord.

Pilegrimestoget mot Olavshelligdommen – gikk til sjøs, med skip fra disse traktene.

Som budskapet om Kvite-Krist kom med båt fra sør.

Reisen har vært lang.

Vi ble minnet om det i sommer ved sangspill om det første møtet med den nye troen her i
Salten: Ragnhilds Draum

Den ville Saltstraumen ble beseiret av biskop Sigurd som fulgte Olav Trygvasson på hans
kongsferd.

Biskopen ba om seier over naturkreftene, over stormen og straumen.

Mens Raud den ramme måtte bøte med livet – for han ville ikke underlegge seg kongen og
hans nye tro. –

[Husker dere historien?

Kongen lot han binde og satte en pinne mellom tenne på han og slapp en orm ned i halsen (så
lett gikk det ikke!)]

Kirkens seilas har i sannhet vært en tvetydig og motsetningsfull reise – hvor reiselederne så
altfor ofte ser ut til å ha glemt sin bekjennelse
både til reisens mål og til reisens Herre.

For to hundre år siden i år ble Nordlandene og Finnmarken eget Stift.

Det har vi feiret gjennom hele året. Høydepunktet var pinsefesten i Vågan i Lofoten.

[Vågan var i sin tid var et stort knutepunkt og møtsted mellom sør og nord, for fiske, handel
og kirke.]

Til denne pinsefesten ble det skrevet en ny messe. Det er den vi gjenopplever nå:

Og pinsetemaet hadde gjenkomstklang – med bilder fra Johannes sine åpenbaringer – fra hans
bekjennelse:

”Se, jeg har sett framfor deg ei åpna dør!”

På veg mot siste søndag i kirkeåret møtes vi igjen av den samme Johannes sine syner:

For nå hører han Ånden og Bruden rope:

”Kom!” –

”Den som tørster, skal komme, og den som vil, skal få livets vann for intet”.

Det er som en gjenklang av de gamle visjonene om når folket skulle vende tilbake til Sion –

slik vi hørte dem lest fra Jesaja-boka –

visjonene om en tid da ”fryd og glede skal ta dem igjen!/innhente dem” –

Da Herren selv skal trøste.

Da de skal bære pannebånd med teksten ”evig glede”.

Som en bekjennelse til den framtid vi fortsatt venter, kan vi bære det samme båndet nå -

Også mens det stormer rundt oss, mens vinden uler, bølgene slår, lynene blinker og snøen laver ned slik det faktisk gjorde i går.

Bodø Domkirke er i seg selv et vitnesbyrd om hva som kan reise seg når det har stormet som verst.

28. mai 1940 ble Bodø bombet.

Sentrum ble gjort om til en brennende ruin-haug – det inkluderte også den kjære trekirken som var i det lille bysamfunnet.

Som en bekjennelse til håpet om en ny framtid ble kirken gjenreist – som en katedral, som sete i et nytt bispedømme.

- Med oppstandelse og himmelfart – og dermed gjenkomst som det nye og tydelige motivet – i Åge Storsteins og Borgar Hauglids mektige glassfront.

- Med den klassiske basilika som modell – de fem buene – men som en nyskaping – en basilika / kongelig søylehall uten søyler

- Med tydelig forankring i historien – for vi kommer inn i den moderne basilikaen via en front som har middelalderkirkene som forbilde.

[Mange ser det vel, det arkitektene ønske - Gamle Akers vestfront].

- Med spor av den åndelige arven knyttet til Olav Den hellige – med sitt eget lille kapell i tilknytning til koret –

- Og på veg ut i det folkelige – representert ved menighetssalen.

Sånn sett er denne katedralen en bekjennelse til kirkens Herren, til forventningen om Han som skal komme – og om Hans nærheten i folkets liv [se på Peter og Andreas: i sydvest og oljehyre!].

”Kom” – lød ropet fra Ånden og Bruden.

”Kom” gjentas det hver gang kirkeklokkene slår – her midt i byen.

”Kom” - med de små barna forkynner den minste klokken Mk 10.14

”Kom” - dere som bærer tunge byrder forkynner den mellomste Mt 11.28

”Kom” - dere som vil ha evig velsigne – forkynner den tyngste Mt 25,34

Vi inviteres inn – til det nye livet - ikke gjennom en massiv dør som stenger utsynet – eller innsynet.

For selv om døra [altfor ofte] er lukket, er den gjennomsiiktig. [Ser ofte turister speider inn].

En dør fylt av små vinduer – som en bevisst påminnelse fra arkitektens side – om de mange rom det skal være i Guds rike! Om mangfoldet og mengden.

Vi bruker ofte ord for å uttrykke vår bekjennelse.

Men ord alene kan ikke fange inn den nye virkeligheten som venter oss.

Foreløpig ser vi ikke alt klart.

Foreløpig forstår vi bare stykkevis og delt.

Men visjonen om ”den glade evighet” – slik den kommer til oss i tekster for siste søndag i kirkeåret - utfordrer vår fantasi og vår skaperevne –

Slik det kan reflekteres i arkitektur

I et alterbilde

I poesi

I sang

I toner

Alt som en del av vår bekjennelse – til han som sier ”kom” og gir oss del i sitt rike ved de jordnære midlene – vin og brød

som en forsmak på festen som skal komme.

Noe vi kan meditere over mens tankene i noen korte sekunder følger ordløs musikk.